

Trang Những Kỷ Niệm Thời Sinh Viên

Sưu Tầm

Ghi chú của BPT: Trang này được lập ra chỉ có mục đích ghi lại những kỷ niệm vui buồn thời sinh viên, xin các Ái Hữu sốt sắng đóng góp. Bài viết không cần đề tên tuổi nhân vật hoặc khoá học, mà chỉ ghi lại những kỷ niệm đáng nhớ mà mình đã trải nghiệm, nhất là với quý Thầy mà các Ái Hữu đã từng được học qua.

Hai con đường hầm: Vào giờ Topo của thầy **Trịnh Ngọc Răng**, thầy giảng về Tam Giác Đạc. Lúc đó bên Âu Châu có tin tức là họ sẽ dự trù xây một con đường hầm ngầm dưới biển Manche để cho xe cộ có thể di chuyển từ Anh sang Pháp và ngược lại. Vào thời điểm đó, đây là một công trình vĩ đại vì có sự hợp tác giữa hai nước. Hai bên đều có toán đo đạc và dùng máy đào riêng. Họ sẽ cho máy khoan ngầm dưới nước và hện sẽ gặp và bắt tay nhau tại một điểm dưới lòng biển ở giữa 2 nước.

Thầy Võ Thế Hào

Thầy Răng tỏ ra rất thán phục về sự tiến bộ của kỹ thuật Âu Châu và thầy cho biết sự tính toán như vậy phải đòi hỏi một độ chính xác rất cao vì ban đầu mà chỉ trật một ly, thì hai bên sẽ không thể gặp nhau. Biết thầy Răng tính tình rất cởi mở và phóng khoáng, một anh giơ tay lên và xin phát biểu ý kiến: "Thưa thầy nếu họ không gặp được nhau thì ... có sao đâu, vì mình sẽ được ... **2 con đường hầm!**" Cả lớp nghe vậy phá lên cười như ong vỡ tổ, làm thầy Răng cũng cười theo.

Rác rưởi của Toán học: Sinh viên Phú Thọ thập niên 60-70 không ai không biết tiếng thầy **Võ Thế Hào**. Thầy dạy môn Giải Tích cho cả 3 trường Điện, Công Chánh và Công Nghệ tại giảng đường chính của trường Công Chánh. Không kể những giờ hỏi bài hàng tuần rất căng thẳng của thầy dành cho mỗi trường, vào những giờ dạy Giải Tích của thầy, toàn thể lớp đều như nín thở. Có khi đang giảng bài, thầy thỉnh thoảng chỉ vào một anh và bắt lên giải một bài tập đang học. Nhiều anh lên và chỉ mới viết được vài hàng đã thấy thầy đập tay rầm rầm lên bảng, làm bụi phấn văng tung toé, rồi tiếng thầy quát: **"Anh làm ơn xoá những cái rác rưởi và đơ bản của Toán học ấy đi!"** Phía dưới, sinh viên đều muốn phì cười nhưng không ai dám hé môi. Cuối giờ, lúc thầy rời khỏi lớp, các anh em mới xúm lại bàn tán về cái mà thầy gọi là **"rác rưởi và đơ bản của Toán học!"**

Lương tâm ngay thẳng: Thầy Trần Phước Thọ dạy môn Kỹ Thuật Y Tế, thầy rất vui vẻ và dễ tính. Vào kỳ thi cuối năm, thầy bận việc cho nên chỉ đưa đầu đề xong rồi ra về. Thầy dặn dò là tất cả sau khi làm xong, thu góp và nộp cho văn phòng. Ngoài ra, thầy muốn các sinh viên, ở cuối bài, viết thêm dòng chữ: **"Tôi làm bài này với lương tâm ngay thẳng của tôi"**. Ý thầy muốn người nào phải tự làm bài người đó, mặc dù thầy thừa biết là dòng chữ đó chỉ để cho có lệ mà thôi.

Quả nhiên thầy vừa đi khỏi là cả lớp chia nhau từng tổ và bàn cãi sôi nổi, mỗi tổ chia công việc cho mỗi người làm một phần bài tập và sau đó ráp lại với nhau. Cả lớp làm xong và nộp bài sớm hơn giờ định liệu. Hôm trả bài, thầy Thọ neho mắt rồi cười cười và nói: "Cả lớp đều được điểm cao, vì làm việc với lương tâm ngay thẳng mà thật là xuất sắc". Cả lớp cười ồ, một số anh còn nghĩ thầm trong bụng: **"Tôi làm bài này với lương tâm ngay thẳng của ... bạn tôi!"**

Con chòr thầy: Cụ Trần Văn Ngọc là một giáo sư kỳ cựu dạy môn Địa Hình cho trường Công Chánh từ năm 1951, cụ rất thân mật và gần gũi với sinh viên. Một hôm, lớp đã khai giảng được gần cả tháng, trước khi vào dạy, đi ngang qua hành lang, cụ thấy một thanh niên ăn mặc chỉnh tề, sơ mi tay dài, áo bỏ trong quần, tay sách cặp tấp và đeo kính mát. Thấy cụ, thanh niên chào rất lễ phép. Cụ thấy thế cứ ngỡ gặp học trò cũ, bèn sốt sắng đến bắt tay và hỏi han công việc anh ta đang làm. Thanh niên nọ ngậm ngừng một hồi lâu rồi mới rụt rè thưa với cụ: **"Thưa thầy, con đang chòr thầy đến dạy!"** Thì ra, anh sinh viên nọ bỏ học lớp của cụ đã mấy tuần qua, cho nên cụ không biết mặt!

Ngậm Ngừng

*Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé!
Để lòng buồn tôi dạo khắp trong sân
Ngó trên tay, thuốc lá cháy lụi dần...
Tôi nói khẽ: Gớm, làm sao nhớ thế?*

*Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé!
Em tôi ơi! tình có nghĩa gì đâu?
Nếu là không lưu luyến buổi sơ đầu?
Thuở ân ái mong manh như nắng lưa
Hoa bướm ngậm ngừng, cỏ cây lằn lữa
Hẹn ngày mai mùa đến sẽ vui tươi
Chỉ ngày mai mới đẹp, ngày mai thôi!*

*Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé!
Tôi sẽ trách - cố nhiên! - nhưng rất nhẹ
Nếu trót đi, em hãy gắng quay về
Tình mất vui khi đã vẹn câu thề
Đời chỉ đẹp những khi còn dang dở.
Thư viết đừng xong, thuyền trôi chớ đỗ
Cho nghìn sau... lơ lửng... với nghìn xưa...*

Hồ Dzếnh